

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kouckým, advokátem v Praze, U Ladronky 50, proti žalovanému: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 3, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2006, čj. 7391//06/III/Ká, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2009, čj. 10 Ca 144/2007 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Děkan Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze ukončil žalobci rozhodnutím ze dne 25. 9. 2006, čj. PF/10831/2006, studium, neboť mu uplynula maximální doba studia deset let stanovená v čl. 4 odst. 2 Studijního a zkušebního řádu Právnické fakulty (dále jen „řád fakulty“). Rektor Univerzity Karlovy v Praze rozhodnutím ze dne 21. 12. 2006, čj. 7391//06/III/Ká, rozhodnutí děkana potvrdil. Uzavřel, že žalobce byl zapsán do studia dne 25. 9. 1996. Maximální doba studia stanovená podle čl. 4 odst. 13 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „řád univerzity“) ve spojení s čl. 4 odst. 2 řádu fakulty uplynula dne 25. 9. 2006. Maximální dobu studia nelze prodloužit a marné uplynutí této doby se posuzuje jako nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Namítl, že žalovaný chybně stanovil okamžik zahájení studia. Žalobce studoval od

25. 9. 1996 studijní program Právo. Ve druhém ročníku studium přerušil. Protože byl původní program nahrazen novým, musel začít od září 1998 studovat první ročník ve studijním programu Právo a právní věda. Nový program se v podstatných znacích liší od programu, do něhož byl přijat, zejména pokud jde o odlišný název, podmínky studia, časovou a obsahovou posloupnost předmětů atd. Rovněž nemohl studovat v akademickém roce 2003/2004 a mohl pokračovat až následující rok. Žalovaný nepřijal opatření ke zmírnění následků předchozího vadného rozhodnutí. Stanovení celkové nejdelší doby přerušení studia v řádu univerzity překračuje podle jeho názoru zmocnění stanovené zákonem o vysokých školách.

Městský soud v Praze žalobu zamítl. Podle jeho názoru je dobu studia nutné počítat od 25. 9. 1996, kdy se žalobce poprvé zapsal ke studiu v magisterském studijním programu. Studium zahájil v magisterském studijním programu jednooborovém, obor Právo, koncipovaném jako blokové studium. Toto studium přerušil, neboť nesplnil ve stanoveném termínu studijní povinnosti za I. blok. Z rozhodnutí o přerušení studia ze dne 16. 2. 1998 vyplynulo, že žalobce bude po uplynutí doby přerušení studia zařazen do 1. ročníku řádného denního studia. Žalobce nijak proti tomuto rozhodnutí nebrojil. Byly mu započteny již dříve uznané zkoušky. Kromě tvrzení, že po přerušení studia nastoupil v akademickém roce 1998/1999 do prvního ročníku studia, nenabídl žalobce žádný jiný důkaz, který by o změně studijního programu svědčil. Ze správního spisu nevyplynulo, že žalobce studoval v jiném studijním programu nežli je ten, v němž studium započal.

Maximální dobu studia je třeba podle městského soudu chápat jako maximální dobu, která může uplynout mezi zahájením studia (zápisem na vysokou školu) a jeho ukončením. Stanovení maximální doby studia v řádu univerzity a řádu fakulty nevybočuje z mezí stanovených zákonem o vysokých školách. Zákon stanoví základní pravidla pro vysoké školy a vyjma zákonného vymezení umožňuje v oblastech samostatné působnosti, aby vysoká škola vydala své vnitřní předpisy a jimi upravila studijní povinnosti studenta. Řád univerzity zcela transparentně stanovil maximální dobu studia, která je definována jako standardní doba studia studijního programu prodloužená, v případě magisterského studijního programu nenavazujícího na bakalářský studijní program, o pět let. Celková doba přerušení studia představuje rozdíl maximální doby a doby po odečtení doby skutečného studia. Student od zápisu ke studiu na příslušnou fakultu musí splnit studijní povinnosti studijního programu v časovém úseku deseti let. Neukončí-li student řádně studium během maximální doby, nastupuje právní fikce, že student nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu a to bez ohledu na případná přerušení. Ustanovení § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách, podle něhož v době přerušení studia není osoba studentem, nemá přímý vztah k „maximální době studia“ vymezené vnitřními předpisy univerzity.

V akademickém roce 2003/2004 žalobce nestudoval i z důvodů ležících na jeho straně. Sporná doba přerušení studia činila z maximální doby deseti let asi 10 měsíců. Žalobce měl přerušeno studium přibližně na 3 roky a dva měsíce, po zbývající dobu studoval. Povinnosti vysoké školy odstranit nebo alespoň zmírnit následky vadného rozhodnutí se lze dovolávat, pakliže následně i student činí vše, aby dostál splnění svých studijních povinností. Tak tomu v případě žalobce nebylo.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nesouhlasil se započítáním akademického roku 2003/2004, neboť nemohl studovat z důvodu pochybení na straně vysoké školy. I když ze žádosti o přerušení studia v této době plynuly důvody na straně stěžovatele, byla žádost podána především jako obrana proti nezákonnému postupu fakulty. Fakulta trvala na zápisu podle neplatného režimu opakování ročníku. Proto stěžovatel nemohl v lednu 2004 konat státní zkoušku a plnit další povinnosti. Následně děkan vydal rozhodnutí o ukončení studia ke dni 25. 1. 2004 pro nevykonání státní zkoušky. Následně stěžovatel požádal o přerušení studia do 30. 4. 2004, aby mohl konat státní zkoušku v letním zkouškovém období. O žádosti bylo rozhodnuto až dne 7. 6. 2004 a studium mu bylo přerušeno do 31. 8. 2004. Průtahy na straně školy nedůvodně a protiprávně prodlužovaly jeho dobu studia. Maximální dobu studia nelze zkrátit započítáním doby, po kterou nemohl vykonávat práva studenta. Zbývající studijní povinnosti bylo možné splnit za 10 měsíců studia. Povinnost vysoké školy odstranit nebo zmírnit následky vadného rozhodnutí nesouvisí s tím, jak následně student studuje.

Studijní program, ve kterém studoval od 23. 7. 1998, byl jiným studijním programem, něž ve kterém studium zahájil. Právnická fakulta dělí magisterské studijní programy na ty, do kterých se studenti zapsali před 1. 9. 1997 (blokové studium) a do kterých se studenti zapsali po 1. 9. 1997 (ročníkové studium). Stěžovatel se po přerušení studia zapsal do studia platného pro studenty přijaté po 1. 9. 1997. Do blokového studia se zapsat nemohl, neboť již nebylo zajišťováno. Proto je třeba na jeho studium hledět tak, že jej znovu zahájil. Studentům se běžně v souladu se studijními předpisy uznávají studijní povinnosti splněné v jiném studijním programu bez jakéhokoliv dopadu na maximální dobu studia. Nová maximální doba studia proto začala plynout ode dne 23. 9. 1998 a v době vydání rozhodnutí o ukončení studia dosud neuplynula.

Způsob stanovení maximální doby studia, jak je určen v řádu univerzity, překračuje podle stěžovatele zmocnění dané zákonem. Podle výkladového stanoviska Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy nelze do maximální doby studia započítávat dobu, po kterou bylo studentovi přerušeno studium. Podle zákona o vysokých školách má být stanovena konkrétní nejdelší hodnota celkové doby přerušení studia. K překročení nejdelší celkové doby přerušení studia může dojít právě pouze v době přerušení. V případě Karlovy univerzity v Praze však je možné celkové nejdelší doby přerušení studia dosáhnout i během probíhajícího studia.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že soud nemůže přezkoumávat pravomocná rozhodnutí vydaná v akademickém roce 2003/2004. Studium stěžovatele v daném roce bylo navíc přerušeno i z důvodu, že stěžovatel nezaplatil studijní poplatek. Již v rozhodnutí o přerušení studia ze dne 16. 12. 1998 rozhodl děkan o zařazení stěžovatele do 1. ročníku v akademickém roce 1998/1999. Po přerušení studia stěžovateli byly uznávány zkoušky, které vykonal během studia před přerušením. To rovněž potvrzuje, že stěžovatel nadále studoval ve stejném studijním programu. Vnitřní předpisy žalovaného byly registrovány ministerstvem a jsou v souladu se zákonem o vysokých školách. Důvody, pro které musel student studium přerušit, nemají vliv na běh maximální doby studia. Vnitřními předpisy je stanovena i maximální doba přerušení v souladu s § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

V posuzované věci je spornou otázka, zda bylo stěžovateli v souladu s právními předpisy ukončeno studium na vysoké škole z důvodu překročení maximální doby studia. Maximální doba studia je upravena v čl. 4 odst. 13 řádu univerzity (čl. 4 odst. 2 řádu fakulty). Její délka je stanovena jako „*standardní doba studia studijního programu navýšená o pět let v případě magisterského studijního programu nenavazujícího na bakalářský studijní program*“.

Stěžovatel zpochybnil, zda byla maximální doba studia upravena ve vnitřních předpisech univerzity v souladu se zákonem. Do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří v souladu s § 6 též tvorba a uskutečňování studijních programů a organizace studia. Zákon umožňuje vysokým školám vydávat vnitřní předpisy (§ 6 odst. 2 a § 17 zákona o vysokých školách), mezi nimi studijní a zkušební řád. Řád univerzity i fakulty stanovil v mezích zákona standardní dobu studia magisterského programu, upravil i podmínky pro přerušení studia a rovněž nejdelší celkovou dobu přerušení studia. Vedle těchto podmínek upravil i maximální dobu studia.

Pokud stěžovatel v této souvislosti zpochybnil způsob, jakým je ve studijním řádu univerzity stanovena celková doba přerušení studia, není tato námitka důvodná. Žalobou napadené rozhodnutí stěžovateli nevytýká překročení celkové doby přerušení studia, ale překročení maximální doby studia (byť spolu tyto dvě veličiny souvisí). Nemůže proto na důvodnosti či nedůvodnosti kasační stížnosti ničeho změnit úvaha o proměnlivosti doby přerušení studia. Maximální doba studia dle řádu univerzity i fakulty představuje *objektivní lhůtu*, ve které student musí splnit své studijní povinnosti. Do této lhůty se počítá i doba přerušení studia. V článku 5 odst. 9 řádu univerzity byla totiž, v souladu se zákonným zmocněním, upravena celková doba přerušení studia tak, že je jí doba „*která spolu se skutečnou dobou studia nepřesáhne maximální dobu studia*“ (podle čl. 11 odst. 5 řádu fakulty nemůže celková doba přerušení přesáhnout pět let). Skutečnou dobou studia je doba, která uplynula od zápisu na vysokou školu bez započítání doby, po kterou bylo studium přerušeno. Doba přerušení studia je proto odvislá od maximální doby studia. Činí nejvíce 5 let a je krácena o dobu, o kterou student překročil standardní dobu studia.

Pokud stěžovatel poukazoval na § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách, kde se uvádí, že v době přerušení studia není osoba student, nemá toto ustanovení na vyslovený závěr vliv. Přerušení studia má vliv na počítání skutečné doby studia, do které se doba přerušení nepočítá. Tvoří však součást maximální doby studia, a to právě vedle skutečné doby studia. Prioritní je v těchto souvislostech maximální doba studia ve studijním programu, jako doba, ve které je třeba studium dokončit. Je to ostatně logické, protože právě řádné dokončení studia je cílem, ke kterému úsilí jak studenta, tak vysoké školy směřuje. Možnost studium přerušit je třeba chápat jako „benefit“ oproti řádnému plnění studijních povinností v předpokládaných termínech.

Bylo na zvážení a odpovědnosti stěžovatele, zda své povinnosti splní ve standardní době studia, tzn. v průběhu pěti let, nebo zda si plnění povinností rozloží do delšího časového období (skutečná doba studia), případně využije i možnosti přerušení studia (a to bez ohledu na důvod přerušení studia). Přitom je však omezen maximální dobou studia. Neukončí-li student studium během maximální doby studia, posuzuje se tato skutečnost podle čl. 4 odst. 13 řádu univerzity jako nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu.

Neobstojí rovněž odkaz stěžovatele na stanovisko ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Stanovisko ministerstva nevychází z úpravy maximální doby studia, jak je upravena v řádu univerzity (řádu fakulty). Samo ministerstvo si bylo při vydání stanoviska vědomo, že zákon o vysokých školách dává vysokým školám poměrně široký prostor pro vlastní úpravu a samo to ve stanovisku uvádí. Rovněž ve stanovisku odkázalo na nutnost obrátit se s žádostí o stanovisko k dané otázce na příslušnou vysokou školu.

Stěžovatel vznesl námitky k tomu, jak byla maximální doba studia interpretována v jeho případě. Nesouhlasil se započtením akademického roku 2003/2004 do maximální doby studia. Průběh studia stěžovatele zobrazuje následující tabulka [pozn. NSS: SZk - státní zkouška]:

akademický rok	datum	rozhodná skutečnost	studium přerušeno
1996/1997 1. blok	25. 9. 1996	zápis do studia	
1997/1998	10. 2. 1998	žádost o přerušení studia - ze zdravotních důvodů se stěžovateli nepodaří splnit studijní povinnosti za I. blok do 13. 2. 1998	
	16. 2. 1998	vyhověno žádosti o přerušení studia	10. 2. 1998-30. 9. 1998
1998/1999	23. 9. 1998	zápis do 1. ročníku	
1999/2000		2. ročník	
2000/2001 3. ročník	12. 6. 2001	žádost o přerušení studia - ze zdravotních důvodů a důvodů souběžného studia se stěžovateli nepodaří složit 1. SZk do 30. 6. 2001	
	25. 6. 2001	vyhověno žádosti o přerušení studia	12. 6. 2001-31. 8. 2001
	31. 8. 2001	žádost o přerušení studia - pokračující zdravotní problémy	
	25. 10. 2001	vyhověno žádosti o přerušení studia	1. 9. 2001-31. 8. 2002
2002/2003 3. ročník	21. 10. 2002	žádost o přerušení studia - ze zdravotních důvodů se nemohl zapsat do studia a složit 1. SZk, pro jejíž vykonání mu zbývá 15 dnů	
	8. 11. 2002	nevyhověno žádosti o přerušení studia	
	16. 12. 2002	žádost o přezkoumání rozhodnutí ze dne 8. 11. 2002	
	17. 12. 2002	žádost o udělení náhradního termínu zápisu do studia - pro nemoc se nemohl dostavit k zápisu do studia, zároveň požádal o stanovení termínu pro zápis v období 2. 1.-6.	

		1. 2002, aby mohl složit 1. SZk v lednu 2003	
	19. 12. 2002	vyhověno žádosti o přezkoumání rozhodnutí ze dne 8. 11. 2002	1. 9. 2002-31. 12. 2002
	15. 5. 2003	vyrozumění o vzniku povinnosti platby poplatku spojeného se studiem - termín splatnosti poplatku dne 29. 8. 2003	
2003/2004	22. 10. 2003	přerušeno studium z důvodu neuhrazení poplatku za studium stěžovatel upozorněn na skutečnost, že mu maximální doba studia uplyne dne 24. 9. 2006	22. 10. 2003-2.12.2003
	30. 10. 2003	žádost o přerušení studia nebo povolení individuálního studijního plánu, popř. o povolení opakování ročníku – ze zdravotních důvodů není schopen splnit do 31. 10. 2003 studijní povinnost za 3. ročník	
	4. 11. 2003	povoleno opakování 3. ročníku	
	1. 12. 2003	žádost o ukončení přerušení studia z důvodu uhrazení poplatku za studium	
	3. 12. 2003	vyhověno žádosti stěžovatele ze dne 1. 12. 2003	
	16. 12. 2003	žádost o přezkum rozhodnutí ze dne 3. 12. 2003	
	17. 12. 2003	vyhověno žádosti, přerušení studia ukončeno dnem 2. 12. 2003	
	16. 1. 2004	stanoven náhradní termín zápisu do studia do 5. 2. 2004	
	25. 1. 2004	ukončeno studium pro nevykonání 2. SZk v souladu s čl. 22 řádu fakulty	
	29. 1. 2004	žádost o přerušení studia - byl mu umožněn toliko zápis do opakovaného 3. ročníku, což odmítl, z důvodu nepovolení zápisu nemohl složit 2. SZk a nejbližší termín je až v květnu 2004	
	2. 2. 2004	žádost ze dne 29. 1. 2004 označena za bezpředmětnou s ohledem na ukončení studia	
	12.5.2004	prorektor vrací k žádosti o přezkoumání rozhodnutí z 25.1.2004 k novému projednání	
	7. 6. 2004	přerušeno studium do 31. 8. 2004	30. 10. 2003-31. 8. 2004
2004/2005 3. ročník	31. 7. 2005	žádost o možnost složení zkoušek za 4. ročník v září a říjnu 2005	
	1. 8. 2005	žádosti vyhověno	
2005/2006		4. ročník	
2006/2007	25. 9. 2006	ukončeno studium pro uplynutí maximální doby studia	
	29. 10. 2006	žádost o opakování ročníku, příp. přerušení studia - ze zdravotních důvodů nebyl schopen splnit studijní povinnosti za 4. ročník žádost o přezkum rozhodnutí ze dne 25. 9.	

		2006	

Z výše uvedeného vyplývá, že k přerušení studia v podzimním semestru akademického roku 2003/2004 nejprve došlo pro nezaplacení studijního poplatku, tedy z důvodu na straně stěžovatele. Toto přerušení bylo i v souladu s výslovným přáním stěžovatele, který neměl splněny studijní povinnosti za 3. ročník studia a nemohl být proto zapsán do 4. ročníku. Stěžovatel rovněž dosud neměl složenu 2. státní zkoušku, kterou mohl poprvé složit již v akademickém roce 1999/2000. Stěžovateli bylo umožněno složit státní soubornou zkoušku, i „opakovat" třetí ročník bez nutnosti opakovat předměty, z nichž byl klasifikován horší známkou než „velmi dobře" (viz čl. 23 řádu fakulty). Byl to stěžovatel, kdo v reakci na rozhodnutí o ukončení studia ze dne 25. 1. 2004 zmiňoval přetrvávající zdravotní problémy, které mu nadále znemožňují plnit studijní povinnosti. Ve světle těchto konkrétních okolností proto nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že nemohl v uvedeném studijním roce studovat výhradně v důsledku pochybení fakulty.

Ideální nepochybně je, pokud student řádně studuje a plní své studijní povinnosti v řádných termínech. Byť by byly zdravotní důvody legitimním důvodem pro přerušení studia a je třeba je respektovat, vždy musí být na přerušení studia nahlíženo jako na dobrodiní poskytované vysokou školou v případech, kdy není možné řádně plnit studijní povinnosti. Není na místě zdůrazňovat v případě stěžovatele porušení rovnosti přístupu ke vzdělání. Žádostem stěžovatele o přerušení studia ze zdravotních důvodů vysoká škola opakovaně vyhověla. Stěžovatel však právo na přerušení studia klade na roveň právu studovat, resp. přístupu ke vzdělání. Odhlíží od toho, že své studijní povinnosti průběžně neplnil, byť se tak částečně mohlo dít s ohledem na obecně akceptovatelné důvody. Právo na přerušení studia není neomezené. Za této situace je nepřiměřená argumentace, kdy na jedné straně stěžovatel absolutizuje své oprávnění studium přerušit a na druhé straně vytýká vysoké škole, že protiprávně přispěla k prodlužování doby jeho studia.

Maximální doba studia představovala dvojnásobek standardní doby studia. Už samu skutečnost, že studium lze vykonávat a studijní povinnosti plnit v době podstatně delší, než je standardní doba studia, je třeba chápat jako zvýhodnění, které není v jiné sféře lidské činnosti běžné, spíše naopak. Za situace, kdy stěžovateli vysoká škola opakovaně vyšla vstříc, neobstojí, pokud následně stěžovatel částečně přičítá odpovědnost za nesplnění svých studijních povinností vysoké škole. Konkrétní okolnosti, pro které bylo studium k žádosti stěžovatele opakovaně přerušeno, byly během jeho studia zohledněny. Stěžovatel navíc byl, jak správně městský soud připomněl, upozorněn na problém blížícího se nejzazšího termínu pro ukončení studia. Za této situace proto napadené rozhodnutí není nezákonné, pokud s odkazem na objektivní charakter maximální doby studia neakceptuje konstrukci stěžovatele, že by byl schopen studium ve zbytku doby včas dokončit.

Poslední část kasační stížnosti se týká počátku stěžovatelova studia. Ani tyto námitky neshledal Nejvyšší správní soud důvodné. Kasační soud může zcela odkázat na osmou stranu odůvodnění městského soudu, kde soud zdůraznil, že v průběhu studia nic nenasvědčovalo tomu, že stěžovatel studuje v jiném studijním programu, než ve kterém studium započal. Neobstojí však ani právní posouzení předložené stěžovatelem. Předně, kasační námitka je nepřípustně obecná ve výčtu tvrzených odlišností studijních programů.

Stěžovatel nepředložil (s výjimkou zmínky o mezinárodním právu veřejném) žádné konkrétní rozdílnosti mezi blokovým a ročníkovým studiem. V kasační stížnosti pak chybí konkrétní zdůvodnění, proč se stěžovatel domnívá, že blokové studium je jiným studijním programem než studium ročníkové. Bylo na něm, aby případně alespoň tvrdil, jak se konkrétní rozdíly v množství absolvovaných studijních povinností projevily, pokud jde o jeho opětovný zápis do prvního ročníku. Pokud by skutečně byla změna blokového studia na studium ročníkové současně změnou studijního programu, pak by nepochybně musel být tento „nový“ studijní program akreditován a nepochybně mohl stěžovatel v řízení učinit v tomto směru konkrétní tvrzení s případným návrhem, aby si soud opatřil důkazní prostředky, ke kterým stěžovatel nemá přístup. Nic z toho však stěžovatel neučinil.

Obecně lze říci, že při posouzení důvodnosti námitky je třeba vycházet ze zákona o vysokých školách, řádu univerzity a řádu fakulty. Odpověď však nedává, zda a jak bylo studium vymezeno v publikaci vydané právnickou fakultou, o které ani stěžovatel netvrdí, že je právním předpisem a navíc ani tam se netvrdí (alespoň z kasační námitky to neplyne), že došlo ke změně studijního programu. Řád univerzity stanoví, že akreditovaný studijní program může být bakalářský, magisterský a doktorský (čl. 2 odst. 2), a že studijní program je konkretizován studijními plány (čl. 2 odst. 7). Studijní plány studijního programu, popř. studijního oboru, stanoví zejména časovou a obsahovou návaznost studijních předmětů, objem a formu výuky (čl. 4 odst. 3), studium studijního programu je členěno do jednotlivých úseků studia tak, aby bylo možné provádět průběžnou kontrolu studia a zápis do dalšího úseku studia (čl. 4 odst. 5). Řád fakulty pak dále stanoví, že studijní plán obsahuje studijní předměty podle semestrů a ročníků, základní formy výuky a počet hodin v týdnu nebo semestru (čl. 4 odst. 1) a že úsekem studia je ročník (čl. 6 odst. 4). Z uvedeného přehledu se jeví, že změna z blokového na ročníkové studium je změnou studijního plánu (změnou organizace studia), nikoli změnou akreditovaného studijního programu.

Argumentem ve prospěch stěžovatele nemůže být ani čl. 11 odst. 7 řádu fakulty, který „pouze“ stanoví, že se student zapíše po přerušení do ročníku, v němž studium přerušil. Jestliže na právnické fakultě došlo ke změně z blokového na ročníkové studium, je jen logické, že se stěžovatel musel následně zapsat k pokračování ve studiu podle ročníku či semestru, ve kterém studium přerušil. To ale automaticky neznamená, že se zapsal též do jiného studijního programu.

Nelze přijmout ani argument, že stěžovatel konkludentním jednáním znovu zahájil studium v roce 1998, pokud znovu nastoupil do prvního ročníku. Je třeba odlišit zápis na univerzitu resp. fakultu (čl. 4 odst. 1 řádu univerzity, čl. 6 odst. 1 řádu fakulty) a zápis do příslušného úseku studia (čl. 4 odst. 4 řádu univerzity, resp. čl. 6 odst. 4 řádu fakulty). Zatímco v případě zápisu na univerzitu, resp. na fakultu se uchazeč stává studentem a skládá imatrikulační slib, do dalších ročníků je student (nikoliv uchazeč) zapsán, pokud splní všechny studijní povinnosti pro předchozí ročník (čl. 6 odst. 4 řádu fakulty, výjimku představují státní zkoušky a klauzurní práce, které mají stanovený termín splnění nezávisle na postupu do dalšího ročníku v čl. 22 řádu fakulty). Pojmově tedy není vyloučeno, aby student, který tyto studijní povinnosti nesplnil byl (znovu) zapsán do ročníku, který již předtím studoval. Proto může nastat i situace, že je student znovu zapsán do prvního

ročníku. To však neznamená, že znovu začíná studovat a že mu znovu počíná běžet objektivní maximální lhůta pro studium. Stěžovatel proto nezahájil znovu studium, ale byl znovu zapsán do ročníku, kterým byl v návaznosti na konkrétní okolnosti první ročník. Studentem byl již před přerušením studia a ani on netvrdil, že by znovu plnil podmínky pro přijetí ke studiu (zejm. znovu úspěšně vykonal přijímací zkoušky). Nejvyšší správní soud proto neshledal žádného důvodu, proč by měl být stěžovatel z hlediska maximální lhůty pro studium zvýhodněn oproti těm, kteří své povinnosti plnili v řádných termínech.

Pokud stěžovatel zmiňoval přestupy studentů mezi fakultami, ani tato výchozí úvaha není správná. Ani v souvislosti s přestupem z jiné fakulty (což však nebyl případ stěžovatele) řád fakulty nehovoří o studijním programu, ale o stejném nebo příbuzném oboru studia (čl. 9). Neobstojí proto rovněž zcela obecné tvrzení, že se uznávají i studijní povinnosti splněné v jiném studijním programu na jiné vysoké škole.

S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu